

Et Flertal i Udvalget (Griffen, N. Hansen, Th. Nielsen og Raben) har derhos ment, at der i den omhandlede Ret bør gøres en Undtagelse med Hensyn til Hunde, som i Reglen ikke gøre Skade ved at forulempe Kreaturer, Fjerkræ eller Wildt, og stiller Forslag herom, men Mindretallet har ikke kunnet tiltræde dette, da Undtagelsen i saa Fald i Praksis meget let vil kunne blive Reglen.

Derimod har hele Udvalget anset det rigtig, at paalægge vedkommende Hundeejer Ansvar, naar hans løsgaaende Hund i Fredningstiden ihjelbider eller bestadiger Wildt. Det er nemlig ikke ualmindeligt, at slige løsgaaende Hunde netop i Wildtets Fredningstid ihjelbide ynglende Fugle med Unger, Hare med smaa Killinger etc. eller bestadiger dem, saa at de senere dø og Ynglen omkommer af Sult. Det forekommer Udvalget billigt, at Hundens Eier i slige Tilfælde bør bære Ansvaret derfor.

Til § 12.

Naar det her bl. a. forbydes uvedkommende at færdes med Skydevaaben og Sagthund, „uden for de . . . Stier, der ere aabne for almindelig Færdsel“, turde dette Udtryk i Henhold til det ved § 11 anførte være mindre heldigt og vil formentlig let kunne give Anledning til Misbrug. Udvalget formener det derfor ogsaa her rigtigere, at Tilladelsen for uvedkommende til at færdes med Skydevaaben og Hund paa anden Mands Grund, for Stiers Vedkommende indskrænkes til offentlige Stier, v: saadanne, der ere optagne paa Regulativet.

Til § 13.

For at forebygge Tvist om, hvorvidt det ved den ulovlige Sagt fældede Wildt er ufordærvet eller ikke, naar det tilbageleveres, har Udvalget anset det hensigtsmæssigere, at det overlades den jagtberettigede at fordrø det udleveret eller ej.

I Henhold til, hvad ovenfor er anført, foreslaas en ny Paragraf, altsaa § 14, der omhandler Forbud mod Helligdags- og Nattejagt.

Et Mindretal (N. Hansen) har dog som oven bemærket ikke kunnet tiltræde Forbudet mod Helligdagsjagten, men mener, at Paragraffen kun bør omhandle Forbud mod Nattejagt.

Endvidere har Udvalget anset det rigtig at foreslaa en ny Paragraf (altsaa § 15), hvorved det forbydes umyndige under 16 Aar at udøve Sagt. Mange af de Ulykkestilfælde, der forekomme ved Sagt, bevirkes nemlig af saadanne umyndige Personer, der ikke have den fornødne Ro og Omtanke til at omgaaes med Skydevaaben, og der er derfor god Grund til at udstede et Forbud i saa Henseende. Selve Lovforslaget anerkender paa en Maade ogsaa dette Princip ved at foreslaa, at Sagttegn ikke skal kunne udstedes til umyndige under 15 Aar, en Aldersgrænse, der dog turde være temmelig lav.

I Forbindelse hermed skal Udvalget fremhæve, at det er blevet oplyst, at Personer, der ere fuldkomne arbejdsdygtige og i Stand til at ernære deres Familie, desuagtet overlade Jattigvæsenet at forsjøge Kone og Børn, medens de selv strejfe omkring med en Bøsse og jage, selvølgelig i Reglen uden Tilladelse fra vedkommende jagtberettigedes Side. Det Wildt, de nedlægge, sælge de, og Pengene svires ordentligvis op. At dette Forhold er utilbørligt, vil formentlig erkendes, og Udvalget har derfor ikke taget i Betænkning at foreslaa, at det skal være enhver, der enten selv eller hvis Familie er under Jattigvæsenets Forsjørg, forbudt at udøve Sagt.

Endelig har Udvalget i Henhold til, hvad ovenfor er udviklet, ment, at den ny Paragraf om Forbud mod Sagt i Nærheden af saadanne Steder, som egne sig til Anlæg af Fuglekøjer, bør indføres efter den foranstøtte Bestemmelse som § 16.

Til § 14.

Det vil vistnok erkendes, at det er forbundet med ikke ringe Banstørelighed at saa fuldt ud tilfredsstillende, for hele Landet